

Podríem dir que en Magí Suau és el viu exemple de l'esclavatge d'una feina sempre en marxa, sense interruptor, més encara per a aquells que treballen la segona residència, com és el seu cas: **"Els clients potencials, la major part de l'any, només poden venir a veure coses dissabtes i diumenges, són els dies més importants. Llavors penses que podries prendre-t'ho amb més calma la resta de la setmana, però no es fa, es fa molta feina de captació, de promoció... En definitiva, que treballem tots els dies, i això crec que a la llarga sí que pot ser que es pagui."**

De fet ell ja ho ha comprovat, això, que el cor li va donar un bon ensurt, i també que no sap estar sense treballar: **"Em vaig concedir uns mesos sabàtics, però ara ja m'he reincorporat del tot i faig allò que feia; només tinc cura amb els hàbits, faig més bondat."** Aquesta dedicació només s'explica per un autèntic amor per la professió d'agent de la propietat immobiliària (API), per una veritable vocació de servei als altres, la mateixa que va dur la seva dona, la Núria Caballol, a treure's el títol que el seu marit tenia des del 1969 -tot i que abans ja es dedicava a la gestió immobiliària-, i posar-se a treballar amb ell a Finques Suau.

"Ella és llicenciada en Química, però precisament degut a l'activitat dels APIs vam tenir problemes, en casar-nos, perquè quan ella tenia festa era quan jo treballava més -recorda el nostre protagonista-. Això va fer que es decidís a fer les oposicions i com que tenim diferents despatxos -El Vendrell, Coma-ruga, El Francès, Calafell i Segur de Calafell-, doncs ella en porta uns i jo els altres." Voldríem saber ara com va entrar en Magí, al sector immobiliari, i fa memòria: **"Vaig començar molt jovenet, amb divuit anys. Llavors jo estudiava i a l'estiu treballava per a una agència anglesa que es dedicava a llogar cases a la costa espanyola, que ofería aquest producte per setmana, amb una sèrie de serveis inclosos, com podia ser el viatge. Eren els anys seixanta i jo feia una mica de tot: contractava les cases, organitzava els xàrters, feia de representant, de guia..."**

Com ha quedat dit, el nostre interlocutor va seguir després d'aquests inicis en la gestió immobiliària, fins que es va titular i va anar canviant cap a l'activitat de l'API, **"que és la compravenda"**, primer de les cases de pescadors que formaven Calafell-Platja i que **"a poc a poc es van anar transformant en blocs d'apartaments, d'un sol pis per planta o agafant dues o tres cases, perquè només tenien cinc metres d'amplada"**. Després va passar el mateix a Segur de Calafell, en aquest cas a partir dels xalets que hi havia entre el mar i la via del tren, i així arribem fins a avui.

"Actualment, a la Costa Daurada les torres s'estan concentrant a la part de muntanya -diu en Magí-. A l'únic lloc on hi ha xalets igual que fa trenta anys és a una urbanització de la platja de Coma-ruga, on no s'hi pot fer una altra cosa per una normativa urbanística que continua vigent, i a una part de Barà." En aquest marc, el propietari de Finques Suau assegura que ens pot oferir una gran casa, nova de trinca, amb piscina i un gran jardí pel preu d'un bon pis a Barcelona, o un pis nou de cent vint metres a primera línia de mar per uns dinou

milions de pessetes, i també facilitats de pagament.

L'èxit de la zona, en qualsevol cas, no es pot explicar només pels preus: **"Allà tenim un bon clima, que a la Costa Brava tenen un mes molt bo però la resta de l'any hi ha la tramuntana, i fa fred, i bones comunicacions, fins i tot per a la gent que ve del nord d'Espanya, així que no tenim només Barcelona. D'altra banda, quan estigui acabat el nus del Llobregat serà només mitja hora de viatge, per als de la capital i rodalies, així que si s'acabessin els peatges, que avui són un fre, hi hauria una allau de gent cap allà, segur, i a poc a poc des de Sant Pere de Ribes fins a Coma-ruga seria àrea metropolitana de Barcelona."**

Això segurament haurà influït perquè s'estigui tornant a construir molt; això i la bonança econòmica que viu en aquests moments el sector, quan tothom s'atreveix a comprar. És clar, tanmateix, que tot plegat **"no durarà massa, mig any potser"**, i que la situació no és nova: **"Sempre passa el mateix, només cal recordar l'últim boom, més important que l'actual, a finals dels vuitanta. Llavors, però, els preus es van disparar, mentre que avui no han variat massa."** Potser s'ha entès, per fi, allò que diu que voler enriquir-se en poc temps pot ser pa per a avui i fam per a demà.

Li preguntem ara al Magí si també fa promocions i admet que en va fer alguna, fa temps, fins que es va adonar que l'agent de la propietat ha de ser això, agent de la propietat, que vol dir actuar per a tercers, representar si és possible tots els promotors de la zona: **"Si et converteixes en promotor passes a ser competència, cosa que no crec que interessi, a un agent de la propietat."** La sinceritat del nostre interlocutor acaba de quedar palesa quan reconeix, al contrari que molts altres, que en èpoques d'eufòria són ells, qui van **"darrere dels contractistes"**.

De la mateixa manera, el propietari de Finques Suau entén que seria interessant que els contactes amb els ajuntaments, per exemple per comentar els plans generals, fossin més intensius, que quan es fan no sigui per quedar bé sinó per escoltar realment els experts, i tot i respectant que un particular faci tractes pel seu pis a aquests també els adreça a l'API, perquè **"dóna seguretat i té un ventall d'ofertes perquè el client pugui comparar i quedar realment satisfet"**.

Això ens porta a treure el tema de la gent que es dedica a la compravenda sense ser agent de la propietat, i de la resposta d'en Magí -que es diu com el protagonista d'una novel·la, "Catalucía", de l'autor d'aquest llibre-, destacaríem que no posa tothom al mateix sac, que diferencia entre aquells que no fan **"res més que intrusisme"** i altres professionals establerts que **"pot ser que no siguin APIs, però donen bona imatge"**.

Tot plegat ens sembla que ja defineix perfectament el propietari de Finques Suau, però el retrat segurament quedaria incomplet si no acabéssim amb les seves paraules, que són d'agraïment: **"Primer voldria recordar el meu pare, en Joan Suau, que sempre m'ha ajudat molt, després en Víctor Fernández, un advocat, gran professional, que ja és mort, i finalment la meva esposa, que és actualment la meva gran col·laboradora."**

Magí Suau – Calafell (el Baix Penedès)